

Hồi 64

Phút Giây Quyết Định

Như một khối đá to đang đeo nặng tâm tư, Tần Quan Vũ mím miệng đảo mắt quanh một lượt.

Trong giây phút cận kề cái chết, Tần Quan Vũ căn dặn với lòng rằng dù có chết thì cũng cứ hành động. Đối với loài rắn độc này, giết được bao nhiêu là trừ được hậu hoạn cho dân gian bấy nhiêu.

Giữa lúc chàng còn đang suy nghĩ quyết liều sinh tử, chợt nghe giọng Truyền Âm Nhập Mật của Bất Tử Lão Cái:

- Hiền điệt sợ Kim Ty xà à?

Tần Quan Vũ gật đầu, và dùng Truyền Âm Nhập Mật đáp lại:

- Dạ đúng thế! Nghe nói chúng độc lắm.

Bất Tử Lão Cái cười nhỏ:

- Hiền điệt có chỗ chưa biết, Kim Ty xà là vật mà bản bang cố ra sức tìm đã lâu mà chưa được, vậy thì tại sao lại phải sợ chúng? Huống chi, đây là dịp ngàn năm một thừa, để đâu ta lại bỏ qua.

Tần Quan Vũ kinh nghi hỏi lại:

- Sư thúc có cách chế phục được giống rắn độc này à?

- Đúng thế, nghĩa phụ của hiền điệt sau khi tiếp được thư của Quỷ Huyết, bèn chế ra một món ám khí gọi là Vô Ảnh Độc Trâm. Đó là một món ám khí có một không hai trong thiên hạ, nó chuyên được dùng để đối phó với giống độc xà của Quỷ Huyết. Hiện nay, Cái Bang tam lão đều có mặt, và trong túi mỗi người đều chứa đầy mấy ngàn ngọn Vô Ảnh Độc Trâm. Vậy thì số lượng hai trăm con rắn ở đây nào có đáng kể chi?

Đến đây thì giọng đối phương lại tiếp tục vang lên:

- Sáu!

Bất Tử Lão Cái vội dùng Truyền Âm Nhập Mật nói tiếp:

- Hiền điệt hãy ra lệnh cho nhị lão chuẩn bị đi. Sư thúc còn có chuyện muốn nói thêm.

Tần Quan Vũ gật đầu, rồi cao giọng hạ lệnh:

- Xin Quý Cái và Du Thần nhị lão hãy sẵn sàng.

- Tuân mệnh!

Cái Bang Nhị Lão rập lên một tiếng và chia ra mỗi người đứng án tại hai phương vị trước sau cách Tần Quan Vũ chừng một trượng.

Phượng Nghi khẽ hỏi chàng:

- Tần công tử đã có biện pháp đối phó rồi à?

Vì chưa dám tin chắc lắm, nên Tần Quan Vũ nói tránh đi:

- Trước tình trạng này thì chỉ còn cách là phải liều một phen sinh tử. Nhưng Phượng Nghi hãy cứ yên lòng, không sao đâu.

Tiếng đếm của đối phương lại vang lên:

- Bảy!

Thấy vẻ điềm tĩnh và cương quyết của Tần Quan Vũ, Trần Phượng Nghi cũng có phần tin tưởng.

Bất Tử Lão Cái tiếp tục dùng Truyền Âm Nhập Mật nói với Tần Quan Vũ:

- Về việc Tam Quốc miếu dốc toàn lực ủng hộ hiền điệt, tất nhiên là họ có một nguyên nhân chính đáng. Vì danh hiệu Văn Khúc Võ Khôi Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ đó có liên quan đến danh vọng của Tam Quốc miếu chủ, đồng thời nó còn liên quan đến việc phân tranh của các phái trong giang hồ, kể cả Quý Huyết, Hạ Hầu viên và Võ Lâm Đệ Nhất Gia.

Tần Quan Vũ có vẻ nghi ngờ:

- Chẳng lẽ cái danh hiệu đó là...

- Là danh hiệu của Tam Quốc miếu chủ, và nó cũng là một danh hiệu đã có sự tranh phân trong các phái. Và tất nhiên, khi chọn người để trao tặng, họ nhất định là có dụng ý tốt, và như thế là họ đã chọn rất đúng người, rất xứng đáng.

- Sư thúc đã quá khen rồi, không khéo võ lâm lại sẽ cười cho.

Bất Tử Lão Cái bật cười ha hả, ra vẻ rất sáng khoái.

Đối phương lại lên tiếng với giọng lạnh lùng:

- Cái chết đã kề bên mà các người còn cười được sao? Trần Phượng Nghi, Tần Quan Vũ, các người hãy suy nghĩ kỹ đi, và hãy khôn ngoan lên một chút. Ta đếm tiếp đây: Tám!

Tần Quan Vũ gầm lên:

- Không cần nhiều lời, ta đã quyết định rồi đây.

Đối phương gặt lại:

- Quyết định thế nào?

- Quyết định sẽ chặt những con rắn độc này ra từng khúc một.

- Hừ, người quả thật không chịu khuất phục à?

- Vũ Nội Đệ Nhất Kỳ, Văn Khúc Võ Khôi Tần Quan Vũ này chưa bao giờ có chuyện khuất phục ai bao giờ. Bọn Quỷ Huyết các người dù có dốc hết tận hang ổ ra thì ta cũng sẽ giết không còn một mống.

Đối phương lại hỏi:

- Phượng Nghi, nàng nghĩ sao?

Phượng Nghi thản nhiên đến lạnh lùng:

- Ta cũng sẽ rẫy từng gốc cỏ của Quỷ Huyết và Hạ Hầu viên.

Đối phương cất giọng cười kéo dài như tiếng sói tru, rồi nói:

- Từ trước đến nay, mỗi khi ta xuống tay là chẳng nương tình bao giờ. Ta khuyên các người nên suy nghĩ kỹ lại, kẻo khi ăn năn thì sẽ không kịp. Chín!

Bất Tử Lão Cái mỉm cười, dùng Truyền Âm Nhập Mật nói tiếp câu chuyện còn bỏ dở:

- Lúc vào Tam Quốc miếu, hiền đệ chưa gặp Miếu chủ sao?

Tần Quan Vũ lắc đầu:

- Chưa gặp! Lúc đó chỉ có vị trưởng lão của Tam Quốc miếu ẩn mình mà tiếp chuyện tiểu đệ thôi.

- Lạ nhỉ!

- Sư thúc, tại sao lại lạ? Chẳng lẽ sư thúc cũng không biết rõ Tam Quốc miếu chủ là ai sao?

Bất Tử Lão Cái ngập ngừng:

- Không, sư thúc không biết...

Tần Quan Vũ chợt nghe một giọng Truyền Âm Nhập Mật khác từ xa vọng tới:

- Bẩm minh chủ, minh chủ có phát giác được điều gì khả nghi từ nơi Ngọc Cốt Băng Tâm Việt Tây Thi chăng?

Biết đó là tiếng của vị trưởng lão của Tam Quốc miếu, Bội Cung Xà Ảnh Thần Bí Nhân, Tần Quan Vũ lắc đầu tỏ ra chưa phát giác được điểm nghi ngờ gì cả.

Thần Bí Nhân lại nói:

- Kể ra việc nghi ngờ Phượng Nghi cũng không phải là vô lý. Minh chủ có thấy manh mối gì trong lời trao đổi vừa rồi giữa Phượng Nghi và Hạ Hầu viên chủ không?

Tần Quan Vũ lắc đầu.

Thần Bí Nhân nói:

- Phượng Nghi đã từng nói rằng nàng bị Hạ Hầu viên giam lỏng nơi Di Hồng viên ở trong Hạ Hầu viên đấy chứ?

Tần Quan Vũ gật đầu.

Thần Bí Nhân nói tiếp:

- Đã bị giam lỏng thì làm sao lại có thể thoát ra khỏi Hạ Hầu viên được?

Tần Quan Vũ gục gật đầu và bắt đầu suy nghĩ...

Chuyện của Phượng Nghi quả thật là rất lạ lùng.

Thần Bí Nhân lại lên tiếng:

- Đó là điểm nghi ngờ thứ nhất. Điểm thứ hai là lúc mới gặp minh chủ lần đầu, bên cạnh nàng còn có một tên a hoàn là Mẫn Nhi.

À... Tần Quan Vũ nhớ lại điều lạ ấy...

Thần Bí Nhân tiếp tục:

- Như thế rõ ràng là nàng ra đi đã có sự đồng ý của Hạ Hầu viên chủ. Điều đó chứng minh rằng nàng không phải trốn đi, minh chủ có thấy thế không?

Tần Quan Vũ gật đầu đồng ý.

Thần Bí Nhân lại nói:

- Sau khi gặp minh chủ, nàng bèn đuổi tên Mẫn Nhi ấy đi, rồi kể đến thì có Thiên Lý Phi Hiệp xuất hiện. Minh chủ thấy rõ điều ấy chứ?

Chuyện dường như càng lúc càng sáng tỏ...

Tần Quan Vũ gật đầu.

Thần Bí Nhân nói tiếp:

- Lúc đầu, nàng nói với Thiên Lý Phi Hiệp rằng nàng quyết định ly khai Hạ Hầu viên trong vòng một năm, rồi sau đó sẽ trở về để cho Hạ Hầu viên chủ mặt tình xử lý, có phải thế không?

Tần Quan Vũ gật đầu.

Thần Bí Nhân lại tiếp:

- Nhưng sự thật không phải thế. Nàng đã để nguyên chân diện mục chứ không cải trang, như thế là có dụng ý gì?

Tần Quan Vũ rúng động trong lòng.

Về điểm này quả thật rất đáng nghi.

Thần Bí Nhân nói tiếp:

- Phải chăng khi để nguyên chân diện mục như thế là nàng đã cố ý kéo họa đến cho mình chủ?

Bây giờ thì mỗi nghi ngờ của Tần Quan Vũ đối với Phượng Nghi quả đã tăng lên rất nhiều.

Rõ ràng là mọi hành động của nàng đều hết sức lạ lùng.

Bằng vào bao nhiêu chuyện lạ đó, làm sao có thể đoán rõ lòng nàng cho được?

Nếu bảo rằng nàng vì quá yêu mình thì nhất định nàng không để lộ chân diện mục như thế để dẫn đến chuyện Hạ Hầu viên chủ theo dõi tập kích, và nhất định cũng sẽ tránh được chuyện Quỷ Huyết đưa đạo binh răn độc đến vây khốn mình như bây giờ.

Phải chăng đây là một âm mưu?

Tần Quan Vũ gật đầu liên tiếp.

Thình lình, giọng trầm lạnh lùng của người Quỷ Huyết vang lên:

- Muồi!

- o O o -